

Лисицата, щомъ си отворила устата да вика, пѣтельтъ исхвъркнѣлъ и кацнѣлъ на едно ближно дърво. Нажалената лисица дошла подъ дървото и, като въртѣла главата си на горѣ къмъ пѣтельтъ, казвала: «Проклѣтъ да е този, който съ кѣшай въ устата говори» — А пѣтельтъ ѝ отговорилъ: «Това е тѣй кумице, но още по проклѣтъ да бѣде и този, който иска да знае повече отъ баща си!»

ДЯВОЛЪТЪ СИ НѢМА РАБОТА.

(Приказка.)

Въ едно село живѣжли мжжъ и жена. Тѣ имали само едно момченце, което се казвало Стефанчо. Стефанчовитѣ родители биле нито много сиромаси, нито много имотни. Въ тѣхната кѣща всѣкога се намирало всичко, съ щото трѣба да се залѣгва едно малко момче: орѣхи, сухи ябълки, сливи, круши и др. нѣща за ѣденіе. А по нѣкогажъ Стефанчовитѣ родители му давали по петъ стотинки да си купи, каквото му се иска. Но Стефанчо не оставалъ доволенъ само отъ това. Той често пжти скришомъ отъ родителитѣ си вземалъ, каквото намиралъ изъ кѣщи, като пари, а по нѣкогажъ и нѣколко яйца и други нѣща, които продавалъ, гдѣ както намѣри, та купувалъ захаръ, халва и други сладки нѣща. Родителитѣ му, като се научили за това, съвѣтвали го: «Стефанчо, не прави така, чадо, защото дяволътъ си нѣма работа. Той, както виждаме, те кара да вършишъ много лоши работи; но тѣзи твои работи той най послѣ ще открие и тогава ще бѣдешъ засраменъ отъ насъ и хората. Казвали сме и сега пакъ ти казваме, когато ти се поиска нѣщо, искай отъ насъ пари, за да си го купишъ. Ний не искаме да вземашъ скришомъ отъ насъ нищо.» Стефанчо, всѣки пжтъ, ко-